

Alexia

A TABERNÁKULUM ELŐTT

"Aki szeret engem, az megtartja tanításomat, s Atyám is szeretni fogja. Hozzá megyünk, és benne fogunk lakni." (Jn 14,23)

Uram! kevesen értjük és ragadjuk meg ezt a csodálatos ajánlatodat. Talán soha a történelem folyamán nem voltak az emberek úgy elmagányosodva, mint napjainkban. Nincs vége-hossza az elárvultak, magukra hagyottak panaszáinak. Boldog, akinek igazi barátja van. Boldog az idős, családi közösségből kizárt szülő, ha gyermekei, unokái néha meglátogatják. – Fáj az egyedüllét; de ki osztja meg velünk a magány fájaldalmát? Önző világunkban kevesen vállalkoznak erre. Pedig ez boldogító osztozás lenne.

Nem csodálatos? Amire az emberek nem, vagy csak nehezen vállalkoznak, azt Isten fölajánlja. "Hozzá megyünk, benne fogunk lakni. . ." Nem pusztá látogatást, hanem együttlakást ajánl. És mi erről alig veszünk tudomást. Siránkozunk, szórakozást, látszatmegoldást keresünk. Az eredmény: egyre magányosabbak leszünk. Talán valaha volt jóbarátunk, megértő társunk. Megtapasztalhattuk, mit jelent ez. Miért nem fogadjuk el Isten ajánlatát? Féülünk együtt lenni vele? Féülünk, hogy kér tőlünk valamit? Lehet! Együttlakásnál ez előfordul. De vajon adhatnánk-e Istennek valamit, amit nem tudna pótolni, százaszorosan visszaadni? Együtt lakni Istennel. . . Nyugtalanító gondolat. De ha végiggondolnánk ezt a szédítő ajánlatot, ha egészen a mélyére hatolnánk, talán rájövünk, mit jelenthetne ez számunkra. Vége lenne a magánynak. Nehéz ezt elképzelnünk. Hitünk, vallásosságunk ellenére messze vagyunk Istentől. Nem vágyunk a vele való lakóközösségre. Pedig Ő Atyánk, mi pedig gyermekei vagyunk. A kölni bíboros ezt ilyenformán fejezte ki a berlini katolikus nagygyűlésen: elromlott az ízelelképességünk Istennel szemben. Meg kell próbálnunk újra rájönni az Isten "ízére". Erre szólít fel az egyház is a szentáldozás előtti imában. "Ízleljétek, és lássátok, mily édes az Úr!" A szentek tudták, mit jelent ízelelni Istent, tudtak vele lenni, el tudták viselni. Keresték a magányt – amely elől zajos nemzedékünk menekül –, mert a csend és a magány kapcsol össze Istennel. A csendben megízlelhetjük, milyen boldogság az élő Istennel lakni. A 63. zsoltár szépen fejezi ezt ki: "Ó Isten, Istenem, kívánlak! A lelkem úgy szomjazik utánad! Rád vágyik testem is epedve, jobban, mint száraz rög a harmatcseppre. Mennyivel édesebb jószágod, mint az élet, mint ajkam íze, amikor dicsérek. Rád gondolok az ágyamon pihenve, ha virrasztok, Te jutsz eszembe." (Farkasfalvy Dénes fordítása.)

Uram! Te mindig jobban tudod, mire van szükségünk. Azért teszel nekünk ilyen nagyszerű ajánlatot. Kérünk, add kegyelmedet, hogy mi magunk is megértsük a Veled való szerető kapcsolat szükségességét. Tudjuk, hogy egyedül ez emel ki bennünket a magányból és elszigeteltségből, mert nemcsak Veled, de Benned embertársainkkal is összekapcsol a szeretetben.